

Regnskabspligtighed i Khilafah

Dar al-'Adl som præsenteret af Robert Hay i hans illustrationer af Kairo (1840).
Dar al-'Adl var Højesteretsdomstolen (Mahkamat ul-Madhalim) i den forhenværende Khilafah.

Forfattet af Abdul Kareem Newell

Oversat til dansk af Hamza Abu Jibreel al-Yunani

** Denne bog er rettet, men skulle man finde fejl, er man velkommen til at påpege dem. **

** Email: yahamza@gmail.com **

Indholdsfortegnelse:

Introduktion

1 Khalifahens autoritet

2 Det eksekutive apparat

3 Det legislative apparat

4 Det retslige apparat

5 Ummah Rådet (Majlis al-Ummah)

6 Foranstaltninger overfor Khalifahens eksekutive magt

7 Politiske partier

8 Regnskabspligtighed (muhasabah) er en rettighed for alle borgere

Konklusion

Introduktion

Regnskabspligtighed (muhasabah) er ikke det første ord man kommer i tanke om, når man diskuterer den islamiske verden. Diktatur, valgsvindel, tyranni og tortur opsummerer stort set de fleste muslimske lande i dag. Graden af grusomhed, som er blevet påført folket er på højde med, hvis ikke den overgår, noget af den værste undertrykkelse i historien. Desværre for dem som lever der, virker regnskabspligtighed og lovens håndhævelse som en fjern drøm.

Tortur er almindeligt i muslimske lande. Regimet i Usbekistan i Centralasien har bogstavelig talt kogt medlemmerne af den islamiske politiske opposition levende. I Egypten blev en mand filmet mens han blev tortureret og seksuelt overfaldet af politifolk. Videoen nåede frem til internettet. Men i stedet for at politifolkene blev retsforfulgt, så blev ofret, Imad Kabir, fængslet i tre måneder for at have ”modsat sig myndighederne.”¹

Valg er farceagtige. Usbekistans præsident, Islam Karimov, fik 91.9 %(!) af valgstemmerne i år 2000. Den eneste kandidat for oppositionen Abdulhasiz Jalalov indrømmede, at han kun indgik i valgræset, for at få det til at virke demokratisk, og at han stemte på Karimov.²

De fleste muslimske lande er diktaturer og politistater. Pakistans præsident Pervez Musharraf fyrede for nylig højesteretsdommeren fordi han at modsætte sig nogle af hans politiske beslutninger. Da dommere og advokater afholdte demonstrationer mod fyringen, blev de angrebet og slået af politiet.³ Det er ikke underligt, at muslimer overalt råber efter et alternativ til denne alvorlige situation. Men hvad er dette alternativ?

Amerika har gjort det klart, at den ønsker et ’nyt Mellemøsten’. Et Mellemøsten som ifølge Condoleezza Rice, ’styrker fredens tropper og demokratiets tropper i denne region’.⁴ Invasionen af Irak var beregnet til at varsle en begyndelse af denne nye æra. Washington lovede at gøre Irak til en så attraktiv demokratisk model, at den ville sætte et eksempel for hele Mellemøsten.⁵ Planen mislykkedes på spektakulær vis. Det ’Demokratiske Irak’ er en model, ingen ønsker at følge.

Det mislykkede forsøg på at præsentere demokrati som et alternativ til diktaturerne i den islamiske verden, har fremskyndet gejsten hen imod Islam og Khilafah. Majoriteten af muslimer ønsker også et ’nyt Mellemøsten’, men et Mellemøsten, hvor de lever ifølge den islamiske shari’ah og ikke sekulær lovgivning.⁶

Da Amerika sansede denne voksende tendens til Islam, så vendte den sin fokus mod den islamiske Khilafahs styresystem og præsenterede det som en totalitær og fascistisk stat, som aldrig vil kunne bringe regnskabspligtighed og god regeringsledelse til den muslimske verden. George W. Bush sagde:

*Dette kalifat vil være et totalitært islamisk imperium, der omfatter alle nuværende og forbenævrende muslimske lande og strækker sig fra Europa til Nordafrika, Mellemøsten og Sydøstasien.*⁷

Magt har tendens til at korrumpere; absolut magt korrupperer absolut⁸

Lord Actons ord kan meget vel være blevet fremlagt i det nittende århundrede, men de lyder ægte hos mange folk i dag. Europas oplevelse under tyranniske konger i middelalderen ledte renæssancens tænkere til at etablere de regeringsmodeller som kunne begrænse regentens magt og dermed magten til at blive korrupt.

Charles de Secondat baron de Montesquieu, en fransk politisk tænker i det attende århundrede, etablerede en teori om at dele regeringsmagten i eksekutive, legislative og dømmende magter.⁹ Andre metoder for begrænsning af

¹ BBC News Online, 10 January 2007, http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/6249027.stm

² BBC News Online, 9 January 2000, <http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/asia-pacific/595781.stm>

³ BBC News Online, 13 March 2007, http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/south_asia/6444355.stm

⁴ ABC News Online, 25 July 2006, <http://www.abc.net.au/news/newsitems/200607/s1696716.htm>

⁵ George W. Bush, ‘Future of Iraq,’ tale på Washington Hilton Hotel, 26 Februar 2003, <http://www.whitehouse.gov/news/releases/2003/02/20030226-11.html>

⁶ Center for Strategic Studies, University of Jordan, ‘Revisiting the Arab Street,’ Februar 2005

⁷ George W. Bush, ‘Global War on Terror,’ tale på Capital Hilton Hotel, 5 september 2006, <http://www.whitehouse.gov/news/releases/2006/09/20060905-4.html>

⁸ The New Dictionary of Cultural Literacy, Third Edition. 2002, <http://www.bartleby.com/59/13/powertendsto.html>

regeringens magt, som blev nedfældet, var følgende: fastlæggelse af en tidsperiode for regenten i modsætning til middelalderens livsvarige monarker, generelle valg hvilket gav folket et valg hvad angår hvem der styrer dem og at dele den eksekutive magt imellem medlemmer af et ministerkabinet.

Disse foranstaltninger har uden tvivl forebygget imod at tyranniske regimer, ligesom dem i den islamiske verden, kunne opstå i vesten. Men betyder dette, som visse forfattere har fremsat, at demokrati er det eneste system med en effektiv regnskabspligtighed? Abdulwahab el-Affendi siger i sin bog, 'Hvem behøver en Islamisk Stat?':

Ved at sætte en indbygget tendens i regeringer imod tyranni, så var det muligt at forme regeringer, der ikke ville give regenterne tilstrækkelig fri plads til at forvandle sig til tyranner; og dette var en ganske succesfuld ordning. Så skønt den forhenværende amerikanske præsident, Richard Nixon, måtte have haft potentialet til at blive ligeså tyrannisk som Joseph Stalin, så blev han forbindret i at opnå dette af et system som begrænsede hans despotiske tendenser.

En stor fejltagelse i den traditionelle muslimske opfattelse af det retsindige Kalifat var derfor den forkerte holdning, at regeringsreglerne skal være designet til regenter, som næsten er helgenagtige - helgener har ikke brug for reglerne alligevel.

Denne anklage om, at en Khilafah kun kan fungere, hvis Khalifahan er en helgen, er fuldstændig ubegrundet hvilket vil blive diskuteret senere. Den slags anklager er blevet gentaget af mange vestlige akademikere, politikere og visse kommentatorer, som helt har misforstået Khilafahs styresystem og fejlet i at sætte pris på de mekanismer, som gør regnskabspligtigheden mulig.

Regnskabspligtigheden (at stille regenten til regnskab) i Khilafah garanteres først og fremmest via regeringsapparaterne, dernæst i pligten om at etablere politiske partier, og for det tredje via en individuel forpligtelse, pålagt alle borgerne. Disse tre områder vil nu blive diskuteret.

⁹ Charles de Secondat, Baron de Montesquieu, 'The Spirit of Laws,' oversat af Thomas Nugent, redigeret af J. V. Prichard, baseret på en public domain udgave, udgivet i 1914 af G. Bell & Sons Ltd., London

1. Khalifahens Autoritet

Bay'ah (løftet om lydighed)

Det andet princip i det islamiske styresystem er, at 'Autoriteten tilhører Ummah'.¹⁰ Khalifahen er ikke en konge eller diktator, som påtvinger folket sin autoritet gennem tvang og magt. Khalifahens autoritet til at styre skal gives af muslimerne af deres egen frie vilje via den islamiske regeringskontrakt kendt som Bay'ah.¹¹ Uden denne Bay'ah kan Khalifahen ikke styre.

Bay'ahkontrakten sker mellem to parter - Khalifahen og muslimerne. De principielle betingelser i denne Bay'ah er, at Khalifahen opfylder de syv obligatoriske betingelser for sin post, og implementerer den islamiske Shari'ah over statens borgere.¹²

De syv obligatoriske betingelser for posten som Khalifah er opstillet nedenfor.¹³ En overtrædelse af en hvilken som helst af disse, vil resultere i en retslig anklage mod Khalifahen, og at han fjernes fra posten, medmindre denne overtrædelse kan rektificeres.¹⁴ Khalifahen skal være:

1. Muslim
2. Mand
3. Moden (baligh)
4. Forstandig
5. Retfærdig ('adil)
6. Fri
7. Kompetent (qadir)

Hvis det for eksempel bevises, at Khalifahen har drukket alkohol og flirtet med kvinder, så vil det gøre Khalifahen til *fasiq* (oprørske), og det ville modstride betingelsen, at han skal være retfærdig ('adil).

Muslimerne skal opfylde deres del af Bay'ahkontrakten, som er at adlyde Khalifahen åbent, ved at give ham deres håndtryk åbent og hemmeligt med (frugten af) deres hjerter.

Imam Muslim berettede, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

وَمَنْ بَايَعَ إِمَامًا فَأَعْطَاهُ صَفَقَةً يَدِهِ وَتَمَرَةً قَلْبِهِ فَلْيُطِعهُ إِنَّ اسْتَطَاعَ فَإِنْ جَاءَ آخَرُ يُنَازِعُهُ فَاضْرِبُوا عَنْقَ الْآخَرِ

”Den der gav en Bay'ah til en Imam, og gav ham sit håndtryk og frugten af sit hjerte, skal adlyde ham så længe han kan, og hvis en anden kommer for at bestride hans position, så skal I dræbe ham.”¹⁵

Udpegelse af Khalifahen

Lige siden muslimernes allerførste Khalifah - Abu Bakr as-Siddiq رضي الله عنه, og indtil den sidste - 'Abdul-Majid II, har hver eneste Khalifah fået sin autoritet gennem en Bay'ah. Midler og måder for implementering af denne Bay'ah har været forskellige og er i visse tilfælde blevet misbrugt, men ikke desto mindre forblev Bay'ahprocessen altid på plads.¹⁶

Der er mange ahadith, som detaljerer denne Bay'ahproces.

Imam Muslim berettede fra Abu Hazim, som sagde: ”Jeg ledsagede Abu Hurayrah i fem år, og jeg hørte ham tale om Profeten ﷺ, som sagde:

كَانَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ تَسُوسُهُمُ الْأَنْبِيَاءُ كُلَّمَا هَلَكَ نَبِيٌّ خَلَفَهُ نَبِيٌّ وَإِنَّهُ لَا نَبِيَّ بَعْدِي وَسَتَكُونُ خُلَفَاءُ تَكُونُ

¹⁰ Taqiuddin an-Nabhani, 'The Ruling System in Islam,' engelsk oversættelse af *Nidham ul-Hukm fil Islam*, Khilafah Publications, Femte Udgave, s. 45.

¹¹ 'The Ruling System in Islam,' s. 62

¹² 'The Ruling System in Islam,' s. 72

¹³ 'The Ruling System in Islam,' s. 55

¹⁴ 'The Ruling System in Islam,' s. 122

¹⁵ Sahih Muslim i kitab al-Imarah

¹⁶ Taqiuddin an-Nabhani, 'The System of Islam,' oversættelse af *Nidham ul-Islam*, Khilafah Publications, s. 62

”Profeterne plejede at styre Israels Børn. Så snart en profet døde, blev han efterfulgt af en anden. Og der er ikke flere profeter efter mig. Så, i stedet, vil der være mange Khulafaa.”

Så sagde de: ”Hvad beordrer du os til?” Han ﷺ svarede:

فُوا بِيَّعَةَ الْأَوَّلِ فَأَلَّوْا وَأَعْطَوْهُمْ حَقَّهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ سَائِلُهُمْ عَمَّا اسْتَرْعَاهُمْ

”Giv Bay’ah til den ene efter den anden. Og giv dem hvad de har ret til, for Allah vil sandelig udspørge dem om det, Han betroede dem.”¹⁷

I den moderne tid er den mest passende måde for at udføre Bay’ah, at man afholder generelle valg, hvor alle de muslimske mænd og kvinder har ret til at stemme på den Khalifah, de vil have.¹⁸ De muslimske repræsentanter i Majlis al-Ummah vil offentliggøre kandidaterne til posten som Khalifah, og begrænse dem til seks¹⁹, og muslimerne vil så stemme på den af kandidaterne de ønsker.²⁰

Khalifahens Embedsperiode

I modsætning til i et demokratisk system kan Khalifahens embedsperiode ikke begrænses til en specifik tidsperiode. Så længe Khalifan overholder den islamiske Shari’ah, eksekverer dens love og er i stand til at påtage sig statens opgaver, bliver han på posten. Dette er fordi de tekstuelle beviser vedrørende Bay’ah kom udefineret (Mutlaq) og ikke begrænset til nogen specifik tidsperiode.

Anas ibn Malik berettede, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

اسْمَعُوا وَأَطِيعُوا وَإِنْ اسْتَعْمَلَ حَبَشِيٌّ كَانَ رَأْسُهُ زَبِيْبَةً

”Hør og adlyd, selv om I blev styret af en etiopisk slave, hvis hoved (hår) er som en rosin.”²¹

I en anden beretning sagde han ﷺ:

يَقُوْدُكُمْ بِكِتَابِ اللَّهِ فَاسْمَعُوا لَهُ وَأَطِيعُوا

”... så længe han leder jer med Allahs Bog (dvs. Qur’anen), så lyt til ham og adlyd.”²²

Alle de retsindige Khulafaa fik en ubegrænset (Mutlaq) Bay’ah, som er den, der nævnes i flere ahadith. De sad ikke på posten i en begrænset eller fastsat periode. Hver enkelt af dem havde Khilafahposten indtil han døde, og dette repræsenterer en generel konsensus (Ijma’) blandt Sahabah ؓ, hvilket bekræfter at Khilafah ikke indeholder en begrænset embedsperiode men er ubegrænset. Så hvis en Khalifah får en Bay’ah, forbliver han på posten, indtil han dør, går af eller fjernes af Mahkamat ul-Madhalim på grund af overtrædelser af Bay’ahbetingelserne.²³

Uden denne begrænsning på embedsperioden kan Khalifan fokusere på en langsigtet planlægning for staten, i stedet for kortsigtet planlægning fra det ene valg til det andet, ligesom vi ser i demokratiske systemer. Dette hindrer også virksomheder i at kapre regeringens dagsorden via kampagnebidrag, som enhver præsidentkandidat eller parti i vesten skal sikre sig for at nå magten. Formanden for den amerikanske føderale valgkommission har spået, at hver kandidat i det amerikanske præsidentvalg i 2008 vil få brug for 500\$ millioner for at deltage.²⁴

Begrænsning af lederens embedsperiode er et af regnskabspligtighedens essentielle elementer i demokratiet, men ikke i Khilafah. Khalifan kan til hver en tid undersøges af statens apparater og kan fjernes fra posten til hver en tid, hvis han overtræder Bay’ah.

¹⁷ Sahih Muslim i kitab al-Imarah

¹⁸ Taqiuddin an-Nabhani, ‘The draft constitution of the Khilafah State. The Introduction and the incumbent reasons’, oversættelse af *Muqadimatud-Dustur Aw al-Asbabul Mujibatulah*, Paragraf 33

¹⁹ Hizb ut-Tahrir, ‘Khilafah State Organisations’, oversættelse af *Ajhizat dowlat ul-Khilafah*, Dar ul-Ummah, Beirut, 2005, Første Udgave

²⁰ Taqiuddin an-Nabhani, ‘The draft constitution of the Khilafah State’, Åben citation, Paragraf 33

²¹ Sahih al-Bukhari i kitab al-Azan

²² Sahih Muslim i kitab al-Imarah

²³ Taqiuddin an-Nabhani, ‘The Ruling System in Islam,’ Åben citation, s. 122

²⁴ The Washington Times, 20 December 2006, <http://washingtontimes.com/national/20061220-121843-2600r.htm>

Fastholdelse af Khalifahen til specifikke betingelser

Bay'ah er en kontrakt, og således er det ikke tilladt at føje andre betingelser til denne kontrakt, som Khalifahen skal overholde, hvis disse yderligere betingelser overtræder kontraktens fundament. Derfor ville det være Haram at indføre en fireårig tidsperiode på Bay'ahkontrakten på grund af ovennævnte diskussion. Men det ville være tilladt at forholde Khalifahen til bestemte grundlovmæssige processer, såsom bemyndigelsen af Majlis al-Ummah og domstolene som foranstaltninger overfor Khalifahens eksekutive magt.²⁵

Beviset for dette er udledt fra 'Uthman bin 'Affans ؓ Bay'ah, hvor han accepterede at fortsætte ligesom Abu Bakr ؓ og 'Umar ibn al-Khattab ؓ gjorde, da de styrede. Dette er Ijma' as-Sahabah, fordi det skete foran andre Sahabah ؓ, uden at nogen af dem protesterede. En detaljeret redegørelse af 'Uthmans ؓ Bay'ah følger for at illustrere dette punkt.

Derefter søgte Abdul-Rahman de prominente personers mening i Madinah, og han spurgte alle muslimerne i Madinah, en efter en, både mænd og kvinder. Han efterlod ikke nogen uden at spørge dem om hvem, han eller hun ville have, skulle være Khalifah fra den gruppe. En del af dem valgte 'Uthman og en anden del valgte 'Ali. Abdul-Rahman indså, at opinionen var delt imellem 'Uthman og 'Ali, og at Quraysbiterne (Muhajiroon) stod på 'Uthmans side.

Da Abdul-Rahman afsluttede sin opinionsrunde og konsulterede alle folk, både mænd og kvinder, så kaldte han muslimerne til moskéen og gik op på talerstolen (minbar) med sit sværd i sit bælte og sit 'Amama' (hovedklæde), som Allahs Sendebud ﷺ havde givet ham. Han stod der i længere tid, hvorefter han sagde:

"O folk! Jeg har spurgt jer åbent og privat om jeres Imam, og jeg fandt ud af, at I ikke kan placere nogen højere end disse to mænd: 'Ali og 'Uthman." Så vendte han sig mod 'Ali og sagde, "Kom til mig, o 'Ali!" 'Ali rejste sig og gik hen mod talerstolen, indtil han stod foran den. Abdul-Rahman tog hans hånd og sagde: "Vil du give mig din Bay'ah ifølge Allahs Bog og Sendebudets Sunnah og gøre ligesom Abu Bakr og 'Umar?"

'Ali svarede: "Ved Allah, nej, men ifølge min egen tolkning af det og min viden" (dvs. Jeg vil give dig min Bay'ah ifølge Allahs Bog og Sendebudets Sunnah, og min egen tolkning af og viden om dem.) "Hvad angår det Abu Bakr og 'Umar gjorde, så følger jeg dem ikke, men derimod min egen holdning."

Abdul-Rahman slap så hans hånd, og kaldte: "Kom til mig, o 'Uthman!" Han tog hans hånd, idet han stod det sted, hvor 'Ali stod før, og sagde til ham: "Vil du give mig din Bay'ah ifølge Allahs Bog og Sendebudets Sunnah, og gøre ligesom Abu Bakr og 'Umar gjorde?" 'Uthman sagde, "Ved Allah ja." Så så Abdul-Rahman op mod moskéens loft, mens hans hånd holdt fast i 'Uthmans hånd og sagde: "O Allah! Hør og vær et vidne; O Allah, jeg har lagt hvad, der var på min hals af denne (sag) over på 'Uthmans hals."

Derefter skyndte folk sig at give deres Bay'ah til 'Uthman, indtil de overvældede ham. Så kom 'Ali bagefter for at nå frem til 'Uthman og gav ham sin Bay'ah. Således blev Bay'ah givet til 'Uthman.²⁶

²⁵ Taqiuddin an-Nabhani, 'The Ruling System in Islam,' Åben citation, s.243

²⁶ Taqiuddin an-Nabhani, 'The Ruling System in Islam,' Åben citation, s.90

2. Det Eksekutive Apparat

Den eksekutive apparat er ansvarlig for den daglige varetagelse af staten. Islam har ikke kollektivt styre, hvor de eksekutive beføjelser deles af ministre i et kabinet. I et parlamentarisk demokrati er premierministeren ”først blandt ligestillede”, og han har begrænset ret til at blande sig i sine kabinetministres apparater. Deling af den eksekutive magt blandt regeringsministrene med særskilte porteføljer (apparater), fører til overordentligt bureaukrati og længerevarende forsinkelser i behandling af problemer. Det fører også til politisk intern magtkamp og rivalisering mellem regeringens apparater.

I Khilafah besiddes alle de eksekutive beføjelser af Khalifahen. Selvom han vil udpege de delegerede assistenter (Mu’awin ut-Tafweed) til at varetage forskellige områder af staten, er disse assistenter ikke selvstændige men derimod underlagt Khalifahens opsyn og ansvar.²⁷

Khalifahens eksekutive beføjelser er opstillet nedenfor.²⁸

1. Det er ham, der adopterer de shariamæssige love (ahkam shar’iyah) som er nødvendige for varetagelsen af Ummahs affærer og er udledt via en udførlig Ijtihad fra Allahs ﷻ Bog (dvs. Qur’an) og fra Sendebudets ﷺ Sunnah. Dermed bliver de en bindende lov, som skal overholdes og ikke bestrides.
2. Han er ansvarlig for statens indenrigs- og udenrigspolitik; han er den øverstkommanderende chef for alle de væbnede styrker, og han har fulde beføjelser til at erklære krig, udfærdige fredstraktater, våbenhviler og alle andre traktater.
3. Han har beføjelserne til at modtage udenlandske ambassadører og til at afvise dem, såvel som beføjelser til at udpege og fjerne muslimske ambassadører.
4. Det er Khalifahen, som udpeger og fjerner assistenterne og guvernørerne, og de er alle sammen ansvarlige over for ham og over for Ummah Rådet.
5. Det er ham, der udpeger og fjerner højsteddommeren (Qadhi l-Qudhat), såvel som de andre dommere, men ikke dommeren i mahkamat ul-Madhalim, som han udpeger, men han er indskrænket med hensyn til hans fjernelse, som det er forklaret i kapitlet om det retslige apparat. Han udpeger også de folk, som varetager administrationen, hærførere, stabchefer, og øverstbefalende, og de er alle ansvarlige over for ham og ikke over for Ummah Rådet.
6. Det er ham, der adopterer de shariamæssige regler, som statens budget fastsættes efter, og han afgør detaljerne i statens budget og de midler som tilskrives hvert apparat, om end det vedrører indtægter eller udgifter.

Khalifahen er ikke hævet over loven

Islam understreger, at loven skal håndhæves og overholdes. Ingen i Khilafah, og det inkluderer Khalifahen selv, er hævet over loven eller har immunitet over for retsforfølgelse. Gavn og skade er ikke undskyldninger Khilafah kan bruge til at overtræde dette princip, som vi oplever vestlige demokratier gør. Amerikas suspension af alle juridiske og internationale normer for de mistænkte tilbageholdt på Guantanamo Bay er et pragteksempel på dette. USAs præsident, George W. Bush forsvarede CIA’s afhøringsmetoder og tortur af såkaldte terrormistænkte som en ekstraordinær foranstaltning grundet de ekstraordinære omstændigheder i kampen mod terror.²⁹ Den daværende britiske premierminister, Tony Blair, sagde efter londonbombningerne den 7/7, 2005: ”Lad ingen være i tvivl om, at spillets regler er ved at ændre sig.”³⁰

Profeten ﷺ understregede princippet om lovens håndhævelse i følgende hadith: ’Aisha bint Abu Bakr berettede:

أَنَّ قُرَيْشًا أَهَمَّهُمْ شَأْنُ الْمَرْأَةِ الْمَخْزُومِيَّةِ الَّتِي سَرَقَتْ فَقَالُوا وَمَنْ يُكَلِّمُ فِيهَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالُوا وَمَنْ يَجْتَرِئُ عَلَيْهِ إِلَّا أَسَامَةُ بْنُ زَيْدٍ حَبُّ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَكَلَّمَهُ أَسَامَةُ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَتَشْفَعُ فِي حَدٍّ مِنْ حُدُودِ اللَّهِ ثُمَّ قَامَ فَاخْتَطَبَ ثُمَّ قَالَ إِنَّمَا أَهْلَكَ الَّذِينَ قَبْلَكُمْ أَنَّهُمْ كَانُوا إِذَا سَرَقَ فِيهِمُ الشَّرِيفُ تَرَكُوهُ وَإِذَا سَرَقَ فِيهِمُ الضَّعِيفُ أَقَامُوا عَلَيْهِ الْحَدَّ وَإِنَّمَا اللَّهُ لَوْ أَنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ مُحَمَّدٍ سَرَقَتْ لَقَطَعْتُ يَدَهَا

²⁷ Taqiuddin an-Nabhani, 'The Ruling System in Islam,' Åben citation, s. 144

²⁸ Taqiuddin an-Nabhani, 'The Ruling System in Islam,' Åben citation, s. 103

²⁹ Michael A. Fletcher, 'Bush Signs Terrorism Measure,' The Washington Post, 18 October 2006, <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2006/10/17/AR2006101700190.html>

³⁰ Tony Blair, Downing Street Press Conference, 5 August 2005, <http://www.pm.gov.uk/output/Page8041.asp>

”Folk fra Quraysh var bekymrede for en kvinde fra Bani Makhzum, som havde begået tyveri. De sagde ”Hvem vil gå i forbøn for hende hos Allahs Sendebud?” Nogen sagde, ”Ingen tør gøre det udover Usama ibn Zayd, som Allahs Sendebud elsker.” Da Usama nævnte det for Allahs Sendebud, sagde han, **”Går du i forbøn i en sag forbundet til en af Allahs Hudood?”** Derefter rejste han sig og gav en khutba (tale) hvori han sagde, **”Det, der ødelagde andre nationer førhen, var, at hvis en af deres noble personer stjal, så plejede de at tilgive ham, og hvis en svag (fattig) person stjal, så plejede de at eksekvere Allahs foreskrevne straf over ham. Ved Allah, hvis Fatimah, datter til Muhammad, stjal, så ville jeg (selv) hugge hendes hånd af!”**³¹

Khalifahens personlighed

Det sekulære demokrati udspringer fra overbevisningen om, at religion skal holdes adskilt fra politik. Regenten i et demokratisk system er ikke behersket fra tyranni med frygten for Gud eller guddommelig regnskabspligtighed. Da det grundlæggende aspekt af regnskabspligtighed dvs. frygten for Gud (Taqwa) er fraværende, vil regenten i et demokratisk system være tilbøjelig til tyranni, hvis ikke han beherskes af regeringsmekanismerne.

Khalifahen er ikke en helgen, men et menneske, der er tilbøjeligt til at begå fejl. Det er derfor, de detaljerede mekanismer for regnskabspligtighed eksisterer i Khilafah. Skønt Khalifahen ikke er en helgen, så skal han være muslim og ’adil (retfærdig). Han kan ikke være en fasiq (oprørsk), hvis han skal have posten som Khalifah. Islam har også defineret de personlighedstræk, som en Khalifah skal besidde for at sikre, at han opfylder postens pligter. De mest vigtige er styrke, bevidsthed om og frygt for Allah (Taqwa), venlighed, og han skal ikke være en der skaber aversion.³²

Styrke

Allahs Sendebud ﷺ sagde, at regenten skal være stærk og, at den svage person ikke er egnet til at være regent.

Imam Muslim berettede fra Abu Dharr ؓ, som sagde:

قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَلَا تَسْتَعْمِلُنِي قَالَ فَضْرَبَ بِيَدِهِ عَلَى مَنْكَبِي ثُمَّ قَالَ يَا أَبَا ذَرٍّ إِنَّكَ ضَعِيفٌ وَإِنَّهَا أَمَانَةٌ وَإِنَّهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ خَزْيٌ وَنَدَامَةٌ إِنْ لَمْ تَأْخُذْ بِحَقِّهَا وَأَدَّى الَّذِي عَلَيْهِ فِيهَا

”Jeg sagde: ”O Allahs Sendebud! Vil du ikke også udpege mig? Så klappede han mig på skulderen og sagde: **O Abu Dharr, du er svag, og det er et betroet hverv (amanah). På Dommens Dag vil det være en vanære og fortrydelse, undtagen for den der påtog sig den, idet han var egnet og opfyldte sine pligter i den.**”³³

Meningen med styrke her er styrke i personligheden dvs. intellektuel og følelsesmæssig styrke. Det er nødvendigt at dette intellekt er det ”styrende” intellekt, hvormed personen forstår sager og forhold, og at vedkommendes følelsesmæssige disposition (Nafsiyyah) er formet til en regent, som forstår, at han er en regent, således at han har en leders tilbøjeligheder.

Bevidsthed om og frygt for Allah (Taqwa)

Eftersom personlighedstrækket styrke har potentialet til at dominere, så er der et klart behov for, at regenten har en egenskab, som beskytter ham fra dominansens ondskab. Det er derfor nødvendigt, at han har en egenskab af Taqwa i sig selv og i sin varetagelse af Ummah. Imam Muslim og Ahmad i sin Musnad berettede fra Sulayman ibn Buraydah, der berettede fra sin far:

كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا أَمَرَ أَمِيرًا عَلَى جَيْشٍ أَوْ سَرِيَّةٍ أَوْصَاهُ فِي خَاصَّتِهِ بِتَقْوَى اللَّهِ وَمَنْ مَعَهُ مِنَ الْمُسْلِمِينَ خَيْرًا

”Når Allahs Sendebud ﷺ udpegede en Amir over en hær eller en ekspedition, plejede han at råde ham med Taqwa (frygten for Allah) og til at være god over for de Muslimer, som var med ham.”³⁴

³¹ Sahih al-Bukhari, i kitab Ahadith al-Anbiya

³² Taqiuddin an-Nabhani, ”The Islamic Personality”, bind 2, fra den engelske oversættelse af ash-Shakhsiyat ul-Islamiyya, Dar ul-Ummah, Beirut, Fjerde udgave

³³ Sahih Muslim, i kitab al-Imarah

³⁴ Sahih Muslim, i kitab al-Jihad was-Siyar

Hvis regenten er bevidst om Allah og frygter Ham og stiller sig selv til regnskab offentligt og privat, så vil dette som det første forhindre ham fra tyranni.

Venlighed

Taqwa alene vil ikke forhindre Khalifahen i at være streng og hård, fordi han i sin bevidsthed om Allah kun vil begrænse sig til Hans påbud og forbud. Og fordi han er en regent, er det naturligt for ham i denne position at være streng og hård, og derfor befalede Lovgiveren (ash-Shari') ham at være venlig og ikke fjendtlig over for borgerne. 'Aisha bint Abu Bakr berettede, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

اللَّهُمَّ مَنْ وَلِيَ مِنْ أَمْرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَشَقَّ عَلَيْهِ وَ مَنْ وَلِيَ مِنْ أَمْرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَارْفُقْ بِهِ

”O Allah, den som udpeges over min Ummah og er streng over for dem, så vær streng over for ham! Og den som udpeges over min Ummah og er venlig over for dem, så vær venlig over for ham!”³⁵

Ikke at skabe aversion

Han ﷺ befalede også, at regenten skal være en, der bringer gode nyheder og ikke en, der frastøder eller jager folk væk. Det blev berettet fra Abu Musa ؓ:

كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا بَعَثَ أَحَدًا مِنْ أَصْحَابِهِ فِي بَعْضِ أَمْرِهِ قَالَ بَشِّرُوا وَ لَا تُتَفَرُّوا وَ لَا تَعْصَرُوا

”Når Allahs Sendebud ﷺ sendte en af sine ledsagere (Sahabah) i en eller anden sag, så plejede han at sige: **”Bring godt nyt og frastød ikke, gør tingene nemme, og gør dem ikke besværlige.”³⁶**

Disse træk var ikke særskilte for de Retsindige Khulafaa (Al-Khulafaa ar-Rashidun), men de blev legemliggjort af mange khulafaa senere hen, inklusiv det 20. århundredes Khalifah, Abdul-Hamid II ؓ. Dette er ikke en svaghed i Khilafah, som El-Affendi hævder³⁷ men derimod en af dens styrker. Før nogle af statens mekanismer for regnskabspligtighed træder ind, er Khalifahen behersket af sin islamiske erkendelse (Iman) og Taqwa. Dette illustreres i følgende eksempler på nogle Khulafaa, som ikke var blandt de Retsindige Khulafaa:

Khalifah Mu'awiya sagde engang i en khutba (tale): ”Umar udpegede mig over Syrien, og det gjorde 'Uthman også efter ham. Ved Allah, Jeg hverken snød eller monopoliserede. Derefter udpegede Allah ﷻ mig til at styre, og jeg gjorde det godt nogle gange og dårligt andre gange.” Så rejste en mand sig op, og sagde: ”O Mu'awiya! Du monopoliserede og var dårlig, og du var hverken god eller retfærdig!” Han sagde til manden: ”Sæt dig ned. Hvorfor snakker du?” De fortsatte med at udveksle ord med hinanden, indtil Mu'awiya så sagde: ”Sæt dig ned, eller Jeg får dig til at sidde ned.” Så råbte manden: ”Jeg vil ikke sidde ned! Jeg vil komme så langt væk fra dig som muligt!” Han gjorde sig klar til at tage af sted, og Mu'awiya sagde: ”Bring ham tilbage.” De bragte ham tilbage og Mu'awiya sagde: ”Jeg beder Allah om tilgivelse. Jeg så dig, hvor du ankom til Allahs Sendebud ﷺ og hilste, og han returnerede din hilsen, og du blev vejledt til ham, og han accepterede den fra dig. Du blev en god muslim. Vi har talt hårdt til dig. Sig hvad du har brug for, og jeg vil give dig det, og du vil være tilfreds.”³⁸

I 1901 besøgte grundlæggeren af den zionistiske bevægelse, Theodore Hertzl, Istanbul og forsøgte at få audiens hos Khalifah Abdul-Hamid II. Abdul-Hamid afviste at møde ham og sagde til chefen for ministerrådet:

”Bed Hr. Hertzl om ikke at tage yderligere skridt i dette projekt. Jeg kan ikke give en håndfuld jord af dette land, fordi det ikke er mit eget. Det tilhører hele den islamiske Ummah. Den islamiske Ummah har kæmpet Jihad for dette land, og de har vandet det med deres blod.”³⁹

³⁵ Sahih Muslim, i kitab al-Imarah

³⁶ Sahih Muslim, i kitab al-Jihad was-Siyar

³⁷ El-Affendi, Åben citation

³⁸ Aisha Bewley, 'Mu'awiya Restorer of the Muslim Faith,' Dar al-Taqwa Ltd (2002), s. 31

³⁹ 'Biography of Sultan Abdul Hameed the Second and the fall of The Islamic Khilafa'

<http://www.ummah.net/sultan/>

3. Det Legislative Apparat

Det første princip i det islamiske styresystem er at 'suveræniteten tilhører Shari'ah.'⁴⁰ Allah ﷻ siger i Qur'anen:

﴿إِن الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ﴾

"Det tilkommer kun Allah at styre."⁴¹

I modsætning til en konge eller diktator, kan Khalifahen ikke nedfælde love fra sit eget sind, som passer til hans personlige eller familiemæssige interesser. Skønt Khalifahen besidder alle de eksekutive beføjelser i Khilafah, er hans beføjelser kontrolleret af den islamiske Shari'ah. Mange orientaler har da også anerkendt denne magtadskillelse i Khilafah. C.A. Nallino sagde:

Men selvom de universelle monarker af Islam ligesom alle andre muslimske herskere havde en næsten ubegrænset grad af eksekutiv magt og en vis del af den juridiske magt, så manglede de legislativ magt, fordi lovgivning, som den rigtig nok kaldes, kun kan være selve den guddommelige lovgivning, Shari'ah, hvor ulama eller de retslærde er de eneste fortolkere.⁴²

Thomas Arnold sagde:

Idet loven var af guddommelig oprindelse påbød den også lydighed fra Kaliffen selv og, i hvert fald teoretisk set, så var det meningen, at statens administration skulle bringes i harmoni med den hellige lovs forskrifter. Det er sandt i teorien, at Kaliffen kunne være Mujtahid, som er en lovkyndig, men en Mujtahids juridiske afgørelser er begrænset til fortolkning af loven i dens applicering til særlige problemstillinger, der kan opstå fra tid til anden, og han er dermed slet ikke en skaber af nye love.⁴³

En af Khalifahens eksekutive beføjelser er, at han har retten til at adoptere love til den islamiske stat. Dem med en svag forståelse af Shari'ah, og de dertilhørende juridiske processer, vil måske hævde, at Khilafah ligner Europas kristne kongedømmer i Middelalderen. De kristne konger troede på kongens guddommelige ret, som var en tro på, at den legitime konge var udvalgt af Gud og dermed kun stod til ansvar over for Gud. Kong James I sagde i 1609:

Monarkiets stat er den ypperste ting på jorden; for konger er ikke kun Guds løjtnanter på jorden, og sidder på Guds Trone, men selv af Gud kaldes de for Guder.⁴⁴

Så kongen kunne derfor adoptere en hvilken som helst ny lov, han ønskede, og hans dekret blev betragtet som guddommelige. Khalifahen kan ikke gøre dette.

Forstanden er ikke en kilde til Shari'ah. De eneste kilder til Shari'ah, som er acceptable for lovgivning i Khilafah, er følgende:

1. Qur'anen
2. Sendebudets ﷺ Sunnah
3. Sahabahs ﷺ enstemmighed (Ijma')
4. Qiyas (analogi)⁴⁵

Et andet argument imod Khalifahen er, at han kunne vælge og vrage i regler fra enhver af de ovenstående kilder, som det passede ham. Men Islam definerede ikke blot kilderne til Shari'ah, men også den anstrengende juridiske proces til at udlede lovene, kendt som Istinbat.

⁴⁰ Taqiuddin an-Nabhani, 'The Ruling System in Islam,' Åben citation, s. 43

⁴¹ MOQ Surat ul An'am 6:57

⁴² C.A. Nallino, *Appunti sulla natura del 'Califfato' in genere e sul presunto 'Califfato Ottomano'*, s. 200

⁴³ Thomas W. Arnold, 'The Caliphate,' Oxford University Press, 1924, p. 53

⁴⁴ King James I, 'Speech Before Parliament,' 21 March 1609,
<http://www.luminarium.org/sevenlit/james/1609speech.htm>

⁴⁵ Taqiuddin an-Nabhani, 'Udkast til den Islamiske Stats Forfatning,' Åben citation, Paragraf 12

Khalifahen forbydes således at adoptere enhver regel, som ikke er udledt korrekt fra de fire shariamæssige kilder, der er opstillet ovenfor. Han er derudover begrænset til de regler, han har adopteret og til den udledningsmetode dvs. Istinbat, han har valgt, til udledning af reglerne.⁴⁶

Ummah-rådet (Majlis al-Ummah) og den øverste klagedomstol (Mahkamat ul-Madhalim) vil granske alle de love, som adopteres af Khalifahen for at sikre, at de stemmer overens med de islamiske kilder og statens metode. Så Mahkamat ul-Madhalim har magten til at omvende enhver lov, som ikke stemmer overens med denne proces.

Hvis Khalifahen ikke er en Mujtahid (jurakyndig), kan han udpege retslærde, som er eksperter i forskellige grene af den islamiske Shari'ah, såsom økonomi, styring, sociale sager og sundhed, til at lovgive for staten. I dette tilfælde vil det legislative apparat ligeledes være et selvstændigt apparat. Netop dette var tilfældet i den Osmanniske Khilafah, hvor Shaikh ul-Islam var statens legislative apparat. C.H. Becker sagde:

Shaikh ul-Islam antager samme rang som Størveziren, og er hans stedfortræder. Skønt uafhængig, som en fortolker af lovgivningen, er han i sig selv en embedsmand, der kan afskediges. På denne måde er problemet vedrørende statskontrol og ikke-indblanding i religion afgjort, hvad individuelle personer angår.⁴⁷

Det legislative apparat i Khilafah er derfor i sandhed uafhængig, og de adopterede love er guddommelige og overlegne i forhold til enhver menneskeskabt lovgivning iværksat i dag.

I princippet har de vestlige demokratier lovgivende forsamlinger, der som apparater er uafhængige, såsom det britiske parlament og den amerikanske kongres. Men på grund af partisystemet, så vil de udvalgte medlemmer af kongressen eller parlamentet generelt stemme langs partiernes linier.

USA har en meget streng adskillelse af magt imellem de legislative og eksekutive apparater. Men hvis det republikanske parti dominerer både præsidentembedet og kongressen, hvilket det gjorde i Bushs første præsidentperiode, så er denne adskillelse i virkeligheden meningsløs. Hvis de legislative og eksekutive apparater er domineret af forskellige partier, som vi ser i slutningen af Bushs anden embedsperiode, så er der politisk dødt løb i mange sager.

Den juridiske proces som styrer den demokratiske lovgivning er meget svag i forhold til den detaljerede juridiske proces, som styrer den islamiske lovgivning. Det blev rapporteret for nylig, at de fleste lovgivere i den amerikanske kongres ikke gider læse den lovgivning, de vedtager, og det gider deres embedsmænd eller personale heller ikke! I stedet for læner kongresmedlemmerne sig op ad referater, der er blevet forberedt af lovens forfatter eller særlige interessegrupper, hvis bedømmelse de stoler på.

Republikaneren Brian Baird (D-Wash), som skriver for Washington Post, skrev for nylig en side over for lederen med titlen, **"Vi er nødt til at læse lovforslagene."**⁴⁸ Ved første blik lyder artiklen som noget, der kommer fra en mand ved navn Michael Moore, men på en systematisk og seriøs måde fremhæver den et bemærkelsesværdigt tomrum mellem, hvad de fleste folk tror, er en flittig og overvejende legislativ proces i kongressen, og hvad der faktisk sker. Bairds artikel over for avisens leder kom som en reaktion på en særdeles pinlig episode, hvor et anonymt individ fik indsat en tilføjelse til et stort forbrugsforslag, som blev vedtaget, hvilket gav kongrespersonalet lov til at granske enhver individuel amerikaners selvangivelse.

⁴⁶ Taqiuddin an-Nabhani, 'Udkast til den Islamiske Stats Forfatning', Paragraf 36

⁴⁷ C.H. Becker, 'Islampolitik,' Die Welt des Islams, iii, s. 103, Berlin, 1915

⁴⁸ Brian Baird, 'We Need to Read the Bills,' Washington Post, 27 November 2004, <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/articles/A15620-2004Nov26.html>

4. Det Retslige Apparat

Khilafahs dømmende myndighed er ansvarlig for udstedelse af domme, som håndhæves af staten. Den afgør folks stridigheder, forhindrer hvad end der måtte skade fællesskabets rettigheder og afgør også stridigheder mellem folk og enhver person, som er en del af styret, om end det er Khalifahen, hans kabinet, tjenestemænd eller en anden person.⁴⁹

Der er to typer af retslig uafhængighed: Apparatsmæssig og beslutningsmæssig uafhængighed. Den apparatsmæssige uafhængighed betyder, at den retslige myndighed er uafhængig af de eksekutive og legislative apparater. Og den beslutningsmæssige uafhængighed er idéen om, at dommeren skal være i stand til at afgøre udkommet af en retssag udelukkende på grundlag af loven, og sagen i sig selv, uden at lade medier, politik, eller andre ting påvirke deres afgørelse.⁵⁰

Khilafahs domstole bevarer både den apparatsmæssige og den beslutningsmæssige uafhængighed til en sådan grad, at de overgår enhver af de demokratiske stater idag.

Apparatsmæssig uafhængighed

Khilafah har en uafhængig højesteret (Mahkamat ul-Madhalim). Den ledes af de mest eminente og kvalificerede dommere (qudhat madhalim) i staten, og skænkes omfattende beføjelser af den islamiske Shari'ah. Den har magten til at fjerne enhver statsmand, uanset deres rolle eller rang, inklusiv og vigtigst af alt, Khalifahen, hvis han bliver ved med at følge en vej, som ligger udenfor betingelserne i hans Bay'ah.

Almindelige borgere, der har en klage imod staten, kan anmelde den til domstolen. Og Ummah-rådet kan også henvise uenigheder, som opstår mellem det og Khalifahen, til domstolen.

Det unikke ved Mahkamat ul-Madhalim sammenlignet med andre domstole er at Qadhi madhalim har beføjelser til at undersøge, og har ikke brug for at en klager anmelder en klage, før han indleder en undersøgelse. Denne domstol vil derfor konstant overvåge alle statsmændenes handlinger og den adopterede lovgivning for at sikre sig at den stemmer overens med den islamiske Shari'ah, og at ingen undertrykkelse (Madhlama) begås mod folket.⁵¹

Den eksekutive modvægt til denne domstols magt er, at Khalifahen har magten til at udpege og fjerne højesteretsdommeren og enhver dommer under ham. Khalifahen kan enten give højesteretsdommeren beføjelserne til at udpege alle Madhalim dommerne, eller Khalifahen kan selv udpege dem.⁵²

I tiden med sultanerne i Egypten og ash-Sham var Højesteretsdomstolen kendt som 'Retfærdighedens Hus' (Dar ul-'Adl). Sultanen al-Malik as-Salih Ayyub udpegede stedfortrædere til at handle på hans vegne i dette retfærdighedens hus, hvor de sad for at fjerne madhalim og for at samle vidner, dommere og fuqaha.⁵³

Nasser O. Rabbat, professor i islamisk arkitektur på MIT (Massachusetts Teknologiske Institut), beskrev de historiske funktioner i Dar al-'Adl.

Dette unikke apparat, som i nutidens sammenhæng bedst kan oversættes til 'Retfærdighedens Palads', var umiddelbart opført for Qadhi Mazalim tjenesten, det vil sige de offentlige høringer, som afholdtes en eller to gange om ugen, og ledet af regenten selv eller hans udpegede stedfortrædere, til at behandle og afhjælpe klagerne indberettet af hans undersåtter (borgere). Det tidligst kendte Dar al-'Adl blev bygget omkring 1163 af Nur ad-Din Mahmud ibn Zanki i hans hovedstad Damaskus, og det sidste blev opført af den Mamlukiske Sultan an-Nasir Muhammad ibn Qalawun (genopført 1294-1341 med to mellemrum) ved Bjergets Citadel (Qal'at al-Jabal) i Kairo i 1315 (genopført i 1334). Tre yderligere Dar al-'Adl vides at være blevet opført mellem disse to tidspunkter: et i Aleppo i 1189 af al-Zahir Ghazi, søn til Salah ud-Din, et af al-Kamil Muhammad i Kairos Citadel ca. 1207, og et af al-Zahir

⁴⁹ Taqiuddin an-Nabhani, 'The Ruling System in Islam,' Åben citation, s. 202

⁵⁰ En juridisk struktur som primært bruges i USA til at beskrive den dømmende magt i regeringen

⁵¹ Taqiuddin an-Nabhani, 'The Ruling System in Islam,' Åben citation, s. 220

⁵² Taqiuddin an-Nabhani, 'The Ruling System in Islam,' Åben citation, s. 221

⁵³ Al-Maqreezi, 'Al-Sulook ila Ma'arifati Douwal Al-Mulook', (Vejen til Kendskab om Kongernes Stater)

Baybars i 1262 på bjergskrånningen hvorpå Kairos Citadel blev bygget. Derefter ser det ikke ud til at flere Dar al-'Adl er blevet bygget før de moderne tider, hvor retfærdighedens palads blev indført.⁵⁴

Dar ul-'Adl som præsenteret af Robert Hay i hans illustrationer af Kairo (1840).

Beslutningsmæssig uafhængighed

Den islamiske Shari'ah befaler udtrykkeligt, at en dommer skal give en oprigtig, kyndig og upartisk dom til en sag.

Profeten ﷺ sagde:

الْقَضَاءُ ثَلَاثَةٌ وَاحِدٌ فِي الْجَنَّةِ وَاثْنَانِ فِي النَّارِ فَأَمَّا الَّذِي فِي الْجَنَّةِ فَرَجُلٌ عَرَفَ الْحَقَّ فَقَضَى بِهِ وَ رَجُلٌ عَرَفَ الْحَقَّ فَجَارَ فِي الْحُكْمِ فَهُوَ فِي النَّارِ وَ رَجُلٌ قَضَى لِلنَّاسِ عَلَى جَهْلٍ فَهُوَ فِي النَّارِ

”Der er tre typer af dommere. En vil komme i Paradiset og to vil komme i Helvede. Den der vil komme i Paradiset, er en mand, der kender sandheden og dømmer ifølge denne, men en mand der kender sandheden og handler tyrannisk i sin domsafsigelse vil komme i Helvede, og en mand der dømmer for folk med uvidenhed (er inkompetent) vil komme i Helvede.”⁵⁵

Den islamiske Shari'ah specificerer også, hvordan dommeren skal agere under retssessionen.

Allahs Sendebud ﷺ sagde:

(Arabisk tekst mangler)

”Den Allah tester, ved at lade ham blive en dommer, skal ikke lade den ene part i en strid sidde i nærheden af ham uden at bringe den anden part i nærheden af sig. Og han skal frygte Allah når han sidder og kigger på begge parter og i sin afgørelse for dem. Han skal passe på, således at han ikke ser ned på den ene som om den anden var mere værdig, han skal passe på, således at han ikke råber ad den ene og lader den anden være, og han skal være varsom over for dem begge.”⁵⁶

Al-Mawardi forklarer nogle af de specifikke karaktertræk, en Qadhi Madhalim skal besidde på grund af hans vigtige position i staten.

⁵⁴ Nasser O. Rabbat, 'The Ideological Significance of the Dar al- Adl in the Medieval Islamic Orient,' International Journal of Middle East Studies, Vol. 27, No. 1 (Feb., 1995), s. 3-28

⁵⁵ Sunan Abu Dawud, i kitab al-Aqdhiyah

⁵⁶ al-Bayhaqi, ad-Darqutni, at-Tabarani

Retslige undersøgelser af fejltrin eller misbrug drejer sig om at lede dem, som har begået fejltrin til en opret adfærd ved at indgyde frygt i dem og fraråde de procederende parter utilbørlig stædighed i deres strid ved at indgyde en følelse af respekt. Blandt de karaktertræk der kræves fra den retslige undersøger er, at han er af imponerende statur, at han sikrer at handling følger hans ord, at han får stor respekt, er overordentlig præcis i sin forholdelse til moralens grænser, behersket i sin appetit, og besidder en stor omhyggelighed: han er nødt til at have ordenspolitiets styrke og beslutsomhed som dommerne i deres juridiske opgaver og kombinere disse to persontypers karaktertræk, således at han, via det majestætiske i sin opførsel, er i stand til at eksekvere enhver ordre med respekt for begge parter.⁵⁷

For at sikre at Qadhi Madhalim er fri for politisk indflydelse, så har den islamiske Shari'ah begrænset Khalifahens eksekutive magt angående fjernelsen af ham fra sin post. Hvis Qadhi Madhalim er i gang med at undersøge en sag mod Khalifafen, den delegerede assistent (Mu'awin ut-Tafweedh) eller højsteretsdommeren (Qadhi al-Qudah), så kan Khalifafen ikke fjerne Qadhi Madhalim fra sin post. Beviset for dette er det shariamæssige princip:

((الوَسِيلَةُ إِلَى الْحَرَامِ مُحَرَّمَةٌ))

”Midlet til Haram (det illegitime), er i sig selv Haram.” [princip inden for den islamiske jurisprudens]⁵⁸

Et spørgsmål kan så opstå: Hvis en Qadhi Madhalim udsteder en dom over Khalifafen, kan Khalifafen så misbruge sin autoritet og omvende dommen?

Der findes ikke noget koncept i Khilafah om 'benådning' for begåede forbrydelser, som det eksisterer i vesten. Den amerikanske grundlov tillader præsidenten at benåde alle forbrydelser pånær anklager for embedsforbrydelser.

Paragraf II, sektion 2 siger, at præsidenten: skal have magten til at give udsættelser og benådninger for forbrydelser imod de Forenede Stater, pånær i tilfælde af anklager om embedsforbrydelser.

Dette giver den amerikanske præsident enorm juridisk magt til at omvende retsafgørelser eller endda forhindre, at retsforfølgelser finder sted. Det mest berygtede 'misbrug' af denne magt, blev begået af Gerald Ford i 1974. Efter Richard Nixon fratrådte sin post på grund af Watergateskandalen, tiltrådte hans vicepræsident Gerald Ford som præsident. I en tale til nationen, som blev udsendt i fjernsynet den 8. september 1974, gav præsident Ford Nixon en fuldstændig og ubetinget benådning for sin meddelagtighed i Watergateskandalen, hvormed han forhindrede alle yderligere retsforfølgelser af ham. Kritikere hævdede, at dette var en 'korrupt aftale' mellem de to mænd. Nixon skulle fratræde og så give Ford præsidentembedet til gengæld for en fuldstændig benådning.⁵⁹ Uanset hvad, kan sådan en hændelse aldrig finde sted i Khilafah.

Så snart en dommer (Qadhi) har afsagt dom i en sag, kan denne afgørelse ikke omstødes af nogen i staten, og dette inkluderer Khalifafen.⁶⁰

Når det er sagt, så er der en appelproces til de afgørelser, nogen mener, er blevet afsagt på anden basis end den islamiske Shari'ah, eller hvis nye beviser dukker op og betvivler de oprindelige vidneudsagn. For eksempel hvis et vidne i en mordsag senere hen indrømmer at han løj, eller hvis den reelle morder tilstår, vil dommen blive omstødt. Højsteretten er stedet hvor sådanne sager appelleres.⁶¹

Khilafahs domstole er ansvarlige for at afsige domme som håndhæves af staten. Derfor, så snart Qadhi Madhalim har afsagt en dom mod Khalifafen, så SKAL den håndhæves af statens apparater såsom hæren, politiet eller statskassen (Bait ul-Mal). Khalifafen kan under ingen omstændigheder omstøde dommen, og han vil om nødvendigt blive tvunget til at underkaste sig den.

Hvis Khalifafen eksempelvis indførte en ny beskatning til at bygge en stor ny moské for at fejre sin tresårs fødselsdag, som Kong Hasan gjorde det i Marokko, hvor han brugte \$800 millioner på Hasan II moskéen i Casablanca, så har højsteretten magten til at forkaste hans beskatning. Statskassen (Bait ul-Mal) ville få et forbud mod at indføre denne beskatning, og Khalifafen ville overhovedet ingen indflydelse have i denne sag.

⁵⁷ Abu'l-Hasan al-Mawardi, 'Al-Ahkam as-Sultaniyah,' (The Laws of Islamic Governance), Ta Ha Publishers, s. 116

⁵⁸ Taqiuddin an-Nabhani, 'The draft constitution of the Khilafah State,' Open citation, Article 15

⁵⁹ CBS News, 27 December 2006, <http://www.cbsnews.com/stories/2006/12/27/politics/main2299880.shtml>

⁶⁰ Taqiuddin an-Nabhani, 'The Ruling System in Islam,' Open citation, p. 212

⁶¹ Taqiuddin an-Nabhani, 'The Ruling System in Islam,' Open citation, p. 212

Ibn 'Umar ؓ sagde, at når 'Umar ibn al-Khattab ؓ var i nød, så plejede han at tage til den ansvarlige for statskassen og bede om et lån. Ofte var han i vanskeligheder, og den ansvarlige for statskassen kom til ham for at søge tilbagebetaling af gælden og bad ham om at betale den, og 'Umar ؓ undveg ham. 'Umar ؓ modtog sin gage og betalte så sin gæld.⁶²

Der findes mange eksempler i den islamiske historie, som illustrerer dommernes beslutningsmæssige og politiske uafhængighed i Khilafah.

Dommeren Shurayh fortæller: Da 'Ali ؓ drog ud til Siffin, opdagede han, at han manglede et af sine skjolde. Da krigen var ovre, og han vendte tilbage til Kufah, stødte han på en jøde som havde skjoldet i sin besiddelse. Han sagde til jøden, "Skjoldet er mit. Jeg har hverken solgt eller givet det væk." Jøden sagde, "Det er mit skjold, og det er i mine hænder." Han sagde, "Så lad os tage til en dommer." 'Ali kom først, satte sig ved siden af Shurayh og sagde, "Hvis det ikke var fordi min modpart er en jøde, så ville jeg have sat mig ved siden af ham, men jeg hørte Profeten ﷺ sige: **"Ydmyg dem, eftersom Allah har ydmyget dem."** Shurayh sagde, "Tal, Amir al-Mu'minin!" 'Ali sagde, "Ja. Dette skjold, som jøden har, er mit skjold, jeg har hverken solgt eller givet det væk." Shurayh sagde, "Hvad har du at sige, jøde?" Han sagde, "Det er mit skjold, og det er i min besiddelse." Shurayh sagde, "Har du da noget bevis, Amir al-Mu'minin?" 'Ali svarede, "Ja. Qanbar og al-Hasan vil bevidne at skjoldet er mit." Shurayh sagde, "En søns vidnesbyrd på vegne af hans far er ikke godtaget." 'Ali ؓ sagde, "En mand fra Jannah, og hans vidnesbyrd er ikke godtaget? Og jeg hørte Profeten ﷺ sige, **"Al-Hasan og al-Hussein er de to herrer for ungdommen blandt Jannahs folk."** Jøden sagde, "Amir al-Mu'minin bragte mig foran sin dommer, og hans dommer afsagde dom mod ham. Jeg bevidner, at dette er sandheden, og jeg bevidner, at der ikke er nogen anden gud end Allah, og jeg bevidner, at Muhammad er Allahs Sendebud, og at skjoldet er dit skjold."⁶³

Under den Abbasidiske Khilafah berettes det, at Khalifahen al-Ma'mun (813-833 e.kr.) personligt plejede at sidde i klagedomstolen om søndagen. En dag kom en kvinde i laset tøj og klagede over, at hendes jord var blevet beslaglagt.

Al-Ma'mun spurgte hende så, "Hvem indgiver du en klage imod?" Hun svarede, "Personen som står ved din side, al-'Abbas, søn af Amir al-Mu'minin." Al-Ma'mun bad så sin dommer, Yahya bin Aktam (andre mener, at det var hans wazir Ahmad ibn Abi Khalid) om at afholde en session med begge to og undersøge sagen - hvilket han gjorde, mens al-Ma'mun var der på stedet. Da kvinden hævdede sin stemme og en af de tilstedeværende irettesatte hende, så sagde al-Ma'mun, "Lad hende være, for det er sandelig sandheden, der får hende til at snakke, og falskheden der får ham til at være tavs," og han befalede, at hendes jord skulle returneres til hende.⁶⁴

⁶² Jalal ud-Din as-Suyuti, 'History of the Khalifahs who took the right way,' engelsk oversættelse af 'Tarikh al-Khulafaa', Ta Ha Publishers, s. 139

⁶³ Jalal ud-Din as-Suyuti, 'History of the Khalifahs who took the right way,' engelsk oversættelse af 'Tarikh al-Khulafaa', Ta Ha Publishers, s. 139

⁶⁴ Jalal ud-Din as-Suyuti, 'History of the Khalifahs who took the right way,' engelsk oversættelse af 'Tarikh al-Khulafaa', Ta Ha Publishers, s. 193

5. Ummah Rådet (Majlis al-Ummah)

Majlis al-Ummah har sit bevis i reglen om Shura (konsultation), som er en rettighed, den islamiske Shari'ah giver til muslimer. Allah ﷻ siger i den bærede Qur'an:

﴿وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ﴾

"Og konsultér dem i sagen."⁶⁵

Majlis al-Ummah er et folkevalgt råd, hvis medlemmer kan være muslimer, ikke-muslimer, mænd eller kvinder. Disse medlemmer repræsenterer hver deres vælgers interesser i staten. Selve rådet har ingen legislativ magt som i et demokratisk parlament, men det har mange beføjelser som udgør en modvægt til Khalifahens eksekutive magt.

Medlemmer af rådet kan udtrykke deres politiske holdninger frit uden frygt for fængsling eller irettesættelse. Og med dets obligatoriske beføjelser, som er opstillet nedenfor, så gør det Majlis al-Ummah til et særdeles magtfuld apparat beregnet til at holde opsyn med Khalifahan og hans regering.

Majlis al-Ummah har følgende obligatoriske beføjelser:⁶⁶

- a. Rådet har retten til at blive konsulteret af Khalifahan eller til at rådgive ham i de praktiske sager og handlinger, som slet ikke behøver at blive gransket eller undersøgt, eksempelvis: affærer inden for styring, uddannelse, sundhed og inden for økonomi, industri, landbrug og lignende, og rådets holdning her er bindende.
 - b. Men i de sager, som kræver granskning og undersøgelse og de tekniske sager, det finansielle, militære og udenrigspolitikken, så har Khalifahan retten til at referere til rådet vedrørende konsultation og at søge en holdning, rådets holdning i sådanne sager er dog ikke bindende.
2. Rådet har retten til at stille Khalifahan til regnskab med hensyn til alle de handlinger, som staten har eksekveret i praksis, om end det er i indenrigs- eller udenrigsaffærer, det finansielle eller hæren eller lignende. Rådets holdning er bindende, når som helst flertallets holdning er bindende, og ikke bindende når som helst flertallets holdning ikke er bindende.
3. Rådet har retten til at udtrykke sin utilfredshed med assistenter, guvernører og borgmestre, og i disse sager er rådets holdning bindende, og Khalifahan må afskedige dem øjeblikkeligt.
4. Til rådet kan Khalifahan referere regler, konstitutionen og kanoner, som han har til hensigt at adoptere. Muslimske medlemmer af rådet har retten til at diskutere dem og udtrykke deres holdning til dem, men deres holdning er ikke bindende.
5. At opstille listen af kandidater til posten som Khalifah, ingen kandidat som udelukkes fra denne liste kan stille op, og rådets beslutning er bindende. Kun muslimske medlemmer af rådet må deltage i nedskrivning af denne liste.

⁶⁵ MOQ Surah Aal 'Imran 3:159

⁶⁶ Taqiuddin an-Nabhani, 'The Ruling System in Islam,' Åben citation, s. 249

6. Foranstaltninger overfor Khalifahens Eksekutive Magt

Følgende tabel opsummerer de foranstaltninger, der eksisterer i Khilafah over for Khalifahens eksekutive magt. Hver paragraf er taget fra bogen, ”Introduktion til Konstitutionen, eller Årsagerne til Dens Forpligtende Natur”, af Taqiuddin an-Nabhani.

Eksekutivt apparat (Khalifah)	Ummah Rådet (Majlis al-Ummah)	Legislativt apparat (den islamiske Shari'ah)	Retsligt apparat
<p>Paragraf 35 A. Det er ham der adopterer de shariamæssige regler, som er nødvendige for at varetage Ummahs affærer, og de udledes via en gennemført ijthad fra Allahs Bog og Sendebudets Sunnah. Altså bliver de en bindende lov, som skal adlydes og ikke bestrides.</p>	<p>Paragraf 107 4. Khalifahen kan referere de love, konstitutionen og kanoner til rådet, som han har til hensigt at adoptere. Muslimske medlemmer af rådet har retten til at diskutere dem og udtrykke deres holdning til dem, men deres holdning er ikke bindende.</p>	<p>Paragraf 12 De eneste beviskilder, som skal tages i betragtning i forhold til de shariamæssige regler er: Qur'anen, Sunnah, Sahabahs enstemmighed (Ijma') og analogi (qiyas). Lovgivningen må ikke tages fra andet end disse beviskilder.</p> <p>Paragraf 36 Khalifahen indskrænkes af de islamiske regler i forhold til hvad han adopterer. Han forbydes at adoptere en regel som ikke udledes fra de shariamæssige tekster. Han indskrænkes af de regler han har adopteret og den udledningsmetode han har valgt. Altså forhindres han i at adoptere en regel, som er udledt med en metode som modstrider den metode, han har adopteret, og han må ikke iværksætte en ordre, som modstrider de regler, han har adopteret.</p>	<p>Paragraf 78 Dommeren i Mahkamat ul-Madhalim udpeges til at fjerne alle forbryderiske handlinger som begås af Khalifahen, guvernører, eller enhver embedsmand i staten som er påført andre - om end den person er en borger, som bor i statens domæne eller ej.</p> <p>Paragraf 79 Dommere i Mahkamat ul-Madhalim udpeges af Khalifahen eller højesteretsdommeren. Hvad angår deres regnskab, disciplinering og afskedigelse, så udføres den af Khalifahen, Mahkamat ul-Madhalim eller højesteretsdommeren, hvis de er bemyndiget af Khalifahen til at gøre dette. Men det er ikke tilladt at afskedige ham under hans undersøgelse af en forbrydelse begået af Khalifahen, Mu'awin ut-Tafweedh eller højesteretsdommeren.</p> <p>Paragraf 80 Der er ingen begrænsning på antallet af dommere, som kan udpeges til posten i Mahkamat ul-Madhalim. Khalifahen kan udpege så mange, han mener, er nødvendigt for at udslette de uretfærdige gerninger. Skønt det er tilladt for mere end en dommer at sidde med under en retssession, så er det kun en dommer, der har autoriteten til at afsige en dom. De andre dommere assisterer blot og giver råd, og deres råd er ikke bindende for dommeren, som er autoriseret til at afsige dommen.</p> <p>Paragraf 81 Mahkamat ul-Madhalim har autoriteten til at afskedige enhver regent, guvernør og enhver statsansat, og dette gælder også Khalifahen.</p> <p>Paragraf 82</p>

			<p>Mahkamat ul-Madhalim har autoritet til at undersøge enhver sag om uretfærdighed om end den måtte være i forbindelse med statens embedsmænd, Khalifahens afvigelse fra de shariamæssige regler, tolkning af de legislative tekster i konstitutionen, kanoner og shariamæssige regler inden for de rammer, som er blevet adopteret af Khalifahen eller pålæggelse af en skat osv.</p> <p>Paragraf 83 Mahkamat ul-Madhalim er ikke begrænset af en retssession eller den sagsøgte anmodning eller sagsøgerens tilstedeværelse. Den har autoritet til at granske enhver sag om uretfærdighed, selvom der ikke er nogen sagsøger.</p>
<p>Paragraf 35 B. Han er ansvarlig for statens inderigs- og udenrigspolitik; han er den suveræne øverstkommanderende for alle de væbnede styrker, og han har fulde beføjelser til at erklære krig, afslutte fredstraktater, våbenhviler og alle andre traktater.</p>	<p>Paragraf 107 2. Rådet har retten til at stille Khalifahen til regnskab angående alle de handlinger som staten reelt har iværksat, om end de er relateret til indenrigs- eller udenrigsaffærer eller det finansielle eller hæren eller lignende. Rådets holdning er bindende, når som helst majoritetens holdning er bindende og ikke bindende, når som helst majoritetens holdning ikke er bindende.</p>	Ligesom ovenfor	Ligesom ovenfor
<p>Paragraf 35 C. Han har magten til at modtage (udenlandske) ambassadører og til at afvise dem, såvel som magten til at udpege muslimske ambassadører og afskedige dem.</p>	Ligesom ovenfor	Ligesom ovenfor	Ligesom ovenfor
<p>Paragraf 35 D. Det er Khalifahen, der udpeger og afskediger assistenterne og guvernørerne, de er alle sammen ansvarlige over for ham og Ummah-rådet.</p>	<p>Paragraf 107 3. Rådet har retten til at udtrykke utilfredshed med assistenterne, guvernørerne og borgmestre, og i disse sager er rådets holdning bindende, og Khalifahen skal afskedige dem øjeblikkeligt.</p>	Ligesom ovenfor	Ligesom ovenfor
<p>Paragraf 35 E. Det er ham der udpeger og afskediger højesteretsdommeren (Qadhil-Qudhat), såvel som andre dommere, men det inkluderer ikke dommeren i Mahkamat ul-Madhalim, idet han udpeger ham men er indskrænket i forhold til hans afskedigelse. Han udpeger også lederne af</p>	Ingen beføjelser	Ligesom ovenfor	Ligesom ovenfor

administrationsapparater, hærchefer, stabschefer og de øverstkommanderende, og de er alle sammen ansvarlige over for ham og ikke overfor Ummah-rådet.			
Paragraf 35 F. Det er ham, der adopterer de shariamæssige regler, i lyset af hvilke statens budget fastlægges, og det er ham, der afgør budgettets detaljer og de midler, der tildeles hvert apparat, om end det vedrør indtægter eller udgifter.	Paragraf 107 1A. At blive konsulteret af Khalifahen eller rådgive ham om de praktiske anliggender og handlinger, som ikke behøver granskning eller undersøgelse såsom: affærer relateret til styring, uddannelse, sundhed og økonomi, industri, landbrug og lignende, og rådets holdning er her bindende.	Ligesom ovenfor	Ligesom ovenfor

7. Politiske Partier

Udover de opstillede mekanismer for regnskabspligtighed, som er blevet diskuteret indtil videre, så har Islam også befale oprettelsen af politiske partier. Selvom medlemmer af regeringen i mange tilfælde vil være medlemmer af politiske partier, så har Khilafah ikke et partimæssigt styresystem ligesom i vestlige demokratier.

Politiske partier i Khilafah oprettes primært for at stille Khalifahan og hans regering til regnskab. Deres opgave er at værne om Islams tanker i samfundet og sikre, at staten ikke afviger fra implementeringen og udbredelsen af Islam.

Retten for borgerne i Khilafah til at oprette politiske partier har sit bevis fra den bærede Qur'an. Der kræves ikke en tilladelse fra staten til at oprette disse partier, fordi det legislative apparat i Khilafah, dvs. den islamiske Shari'ah, har givet en tilladelse til dette.

Følgende ayah fra den bærede Qur'an befaler oprettelsen af politiske partier:

﴿وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾

"Og lad der iblandt jer være en gruppe, som kalder til Al-Khair, godheden, (dvs. hele Islam), påbyder det rette og forbyder det slette, og disse er de succesrige."⁶⁷

Ordren om at oprette en gruppe er en ordre om at oprette politiske partier. Dette udledes fra det faktum, at denne ayah har fastlagt gruppens pligt, som er kaldet til Islam, at påbyde det rette (ma'ruf) og forbyde det slette (munkar). Det pligtige i at påbyde ma'ruf og forbyde munkar er generelt og ikke begrænset. Dette inkluderer derfor regenterne og indebærer at stille dem til regnskab. At stille regenterne til regnskab er en politisk opgave, som udføres af de politiske partier, og det er den mest vigtige opgave for de politiske partier.

Så denne ayah antyder pligten om at oprette politiske partier, som skal kalde til Islam, påbyde ma'ruf og forbyde munkar, og vil stille regenterne til regnskab for deres handlinger og ledelse.⁶⁸

Politiske partiers vigtighed og indflydelse må ikke undervurderes. Individer kan have en meget lille indflydelse på at stille regeringer til regnskab. Det er meget nemt for regeringer enten at ignorere individer eller endda fængsle dem og dermed forhindre, at deres budskab når ud. Uden en koordineret indsats kan de aldrig påvirke den offentlige opinion nok til at være effektive i deres regnskabspligtighed. Hvis de er struktureret korrekt og forenet i deres budskab, kan politiske partier flytte bjerge, når det handler om at påvirke offentlig opinion og statens politik.

Den brutale undertrykkelse af oppositionspartier i den muslimske verden viser, hvor meget regenterne frygter de politiske partier som en trussel mod deres styre. Islam Karimov i Usbekistan tyer endda til at koge sin politiske opposition levende i et forsøg på at bremse deres indflydelse, ifølge menneskerettighedsgruppen Human Rights Watch (HWR):

Muzafar Avazov, en 35-årig far til fire, blev dræbt i det brutale Jaslik fængsel. Menneskeretsgrupper sagde, at kroppen havde brandsår på ben, balder, lænd og arme, som antydte at han var blevet kogt til døden. Fordi hun ikke var tilfreds med dette, blev den 63-årige mor til Muzafar Avazov idømt hele 6 års fængsel og strafarbejde for at have informeret menneskeretsgrupper om det brutale mord på hendes søns.⁶⁹

Trods denne chokerende brutale taktik fra det usbekiske regime, er den islamiske politiske opposition stærkere end nogensinde i Usbekistan.

Partiers styrke og effekt kan også ses i Profetens ﷺ og Sahabahs ؓ tid i Makkah.

⁶⁷ MOQ Surah Aal 'Imran 3:104

⁶⁸ Taqiuddin an-Nabhani, 'The Ruling System in Islam,' Åben citation, s. 297

⁶⁹ Human Rights Watch, 'Uzbekistan: Two Brutal Deaths in Custody,' 10 August 2002, <http://hrw.org/press/2002/08/uzbek081002.htm>

Det islamiske kald var kendt fra første dag Allahs Sendebud ﷺ modtog budskabet. Folk i Makkah havde længe vidst, at Muhammad ﷺ kaldte til en ny Deen, og at mange folk havde omfavnet Islam. De vidste også, at Muhammad ﷺ samlede sine ledsagere og tog sig af dem, og at muslimerne skjulte sig fra resten af Quraysh, mens de mødtes og lærte om deres nye Deen.

Folk i Makkah var bevidste om dette nye kald og dem, der erkendte det, men de vidste ikke, hvor de mødtes, eller hvem de var. Det kom derfor ikke som en overraskelse, da Allahs Sendebud ﷺ erklærede sin nye anskuelse. Hvad der overraskede Makkah var fremkomsten af denne nye gruppe af muslimer. Muslimerne havde opnået en hel del styrke, da Hamzah ibn 'Abdul-Muttalib omfavnede Islam efterfulgt af 'Umar ibn al-Khattab tre dage senere. Så kom der åbenbaring fra Allah ﷻ:

﴿فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ﴾

”Så erklær åbent det du bliver beordret, og hold dig væk fra idoltilbederne (Mushrikin).”⁷⁰

Allahs Sendebud ﷺ adlød Allahs ﷻ ordre og præsenterede sin gruppe for hele Makkah. Han ﷺ gik ud med sine Sahabah i to rækker, den ene anført af 'Umar ﷺ og den anden af Hamzah ﷺ. Sahabah ﷺ gik på en måde, Quraysh aldrig havde bevidnet før. Derefter gik han rundt om Ka'baen sammen med dem (dvs. lavede Tawaf).

Det er dette stadie, hvor Allahs Sendebud ﷺ bevægede sig sammen med sine Sahabah ﷺ fra det hemmelige stadie til det åbne, fra at kalde, tiltale og invitere dem, han følte var klar til at tage imod hans ﷺ kald, til at tiltale alle folk.

De vantro (kuffar) begyndte derefter at modstå og bekæmpe den islamiske Da'wah, og i processen påførte de Allahs Sendebud ﷺ og hans Sahabah ﷺ alle mulige former for skade og overlast. Dette stadie var et af de mest voldsomme.⁷¹

⁷⁰ MOQ al-Hijr 15:94

⁷¹ Taqiuddin an-Nabhani, 'Den Islamiske Stat', oversættelse af *ad-Dawlah al-Islamiyyah*, Khilafah Publikationer, s. 8

8. Regnskabspligtighed er en Rettighed for alle Borgere

At stille Khalifahen til regnskab, er en rettighed for alle statens borgere, muslimer og ikke-muslimer. Selvom deres repræsentanter i Majlis al-Ummah vil påtage sig denne opgave på deres vegne, har de stadig en rettighed og pligt i visse tilfælde til at udføre denne opgave selv.

Politisk apati er et voksende problem i vesten. Ved valg ses det, at færre og færre mennesker stemmer, især blandt de unge. En øget individualisme i samfundet leder folk til at ignorere de problemer, deres lokalsamfund og det større samfund står overfor, og i stedet bekymrer de sig kun om dem selv.

Islam har ikke kun pålagt de politiske partier opgaven at påbyde det rette og forbyde det slette, men dette gælder også individer.

Profeten ﷺ sagde:

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَتَأْمُرَنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ أَوْ لَيُوشِكَنَّ اللَّهُ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عِقَابًا مِنْهُ ثُمَّ تَدْعُوهُ فَلَا يَسْتَجَابُ لَكُمْ

”Ved Den, som har min sjæl i Sin Hånd! I skal fortsætte med at påbyde det gode og forbyde det slette, fordi ellers vil Allah sende Sin straf over jer, hvorefter I vil påkalde Allah, men Han vil ikke besvare jer.”⁷²

Islam har beskrevet vigtigheden af at stille den tyranniske regent til regnskab, selv hvis det måtte føre til døden.

Profeten ﷺ sagde:

سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ حَمْزَةُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ وَرَجُلٌ قَالَ إِلَى إِمَامٍ جَائِرٍ فَأَمَرَهُ وَنَهَاها فَفَتَلَهُ

”Martyrernes mester er Hamza ibn 'Abdul-Muttalib, og en mand der rejser sig over for en tyrannisk regent, og påbyder ham (det rette), og forbyder ham (det slette), så han (regenten) dræber ham.”⁷³

Pligten der går ud på at påbyde ma'ruf og forbyde munkar skal udføres af individer hvorend de er. Dem der arbejder inden for medierne vil bruge deres stilling til at stille regenterne til regnskab, og ligeledes dem der arbejder inden for andre områder.

De almindelige muslimer i Khilafah vil ikke frygte andre end Allah ﷻ. Dette vil give dem styrken til at konfrontere Khalifahen og stille ham kraftigt til regnskab, når som helst det er nødvendigt. Dette illustreres i følgende eksempel fra Khalifah Mu'awiyas tid.

En dag ankom Jariya ibn Qudama al-Sa'adi til Mu'awiya, som på daværende tidspunkt var leder af den islamiske stat. Tre af den romerske kejsers ministre var tilfældigvis også til stede. Så Mu'awiya sagde til Jariya: Var du ikke en af 'Alis allierede i alle hans meninger? Jariya sagde: Lad 'Ali ﷺ være, for vi har ikke foragt ham, eftersom vi elskede ham, og vi har heller ikke snydt ham, idet vi rådgav ham.

Så sagde Mu'awiya til ham: Ve dig, Jariya! Du må have været ringeagtet af dine forældre, siden de kaldte dig Jariya (hvilket betyder slavepige eller tjenestepige).

Jariya svarede: Og du må have været ringeagtet i dine forældres øjne, for de kaldte dig Mu'awiya, tæven, som gøede og ansporede hundene.

Mu'awiya råbte: Hold mund dig som ingen moder har! Jariya svarede: Hold du din mund, Mu'awiya (han sagde ikke Amir al-Mu'minin), for jeg har en moder som bar mig for de sværd, hvormed vi stod

⁷² Sunan at-Tirmidhi, i kitab al-Fitan

⁷³ al-Hakim i al-Mustadrak, bind 3, hadith nr. 4884

over for dig en dag. Derefter gav vi dig vores løfte om lydighed, at høre og adlyde så længe du styrer os med det Allah har åbenbaret. Så hvis du opfylder dit løfte, opfylder vi vores loyalitet til dig, og hvis du ikke holder dit løfte, så husk at vi har efterladt vilde mænd bag os og tilstrækkeligt med værn. De vil ikke lade dig misbruge eller skade dem.

Mu'awiya råbte: Må Allah fri os fra sådan en som dig!

Jariya svarede: Dig! (Igen sagde han ikke Amir al-Mu'minin), sig noget godt og vær høflig, for de værste regenter er i helvedet. Jariya gik så rasende uden overhovedet at spørge Mu'awiya om lov til at gå.

De tre romerske ministre vendte sig mod Mu'awiya, og den ene af dem sagde: Vores kejser tiltales ikke af nogen af sine undersåtter, medmindre personen ligger på knæ med sin pande ved kanten af hans trone. Hvis stemmen fra en af de nærmeste personer til ham, eller nogen fra hans tætteste familie, hæver sig, vil de blive skåret i stykker eller brændt, så hvordan kan denne primitive ørkenaraber med sin uopdragne opførsel komme og true dig på denne måde? Som var han din ligestillede?

Mu'awiya smilede og sagde: Jeg regerer over mænd, som er frygtløse over for enhver censur, når det handler om sandheden, og alle mine borgere er ligesom denne ørkenaraber, ingen af dem laver Sujud (dvs. går på knæ med panden på jorden) til andre end Allah ﷻ, ingen af dem er tavse over for en uretfærdighed, og jeg er hverken overlegen eller bedre end dem i andet end gudfrygtighed. Jeg har sagt nogle hårde ord til denne mand, og han besvarede dem, og jeg startede, altså er det mere min skyld end hans.

Da han hørte dette, begyndte den romerske seniorminister at græde, så Mu'awiya spurgte hvorfor, hvortil han svarede: Før i dag troede vi, at vi var dine ligestillede i forhold til beskyttelse og styrke, men efter at have bevidnet dette, frygter jeg, at du en dag vil sprede din autoritet til vores rige.⁷⁴

⁷⁴ Jalal ad-Din as-Suyuti, "Tarikh al-Khulafaa"

Konklusion

Den muslimske verden råber på et alternativt regnskabspligtigt system, der tager sig af sit folks interesser. Vesten fremlægger demokrati som dette alternative system, men demokratiet er et fremmed, menneskeskabt system, som ikke har en plads i den muslimske verden. De demokratiske regeringer, som vesten har påtvunget Irak og Aghanistan giver et glimt af, hvad fremtiden har i vente, hvis muslimer adopterede det demokratisk system.

Khilafah er det eneste regeringssystem, som regerede den muslimske verden med succes i 1300 år. Lige siden Khilafahs nedlæggelse har den muslimske verden forsøgt alle typer af regeringssystemer. Alle sammen har fejlet. Ingen af dem har skabt gode, regnskabspligtige regeringer, som ikke kun er et eksempel for muslimerne, men for hele verden.

Det er nu på tide for muslimerne at vende tilbage til Khilafah, således at de kan bringe den muslimske verden ud af dens mørke, og ind i Islams lys under Khilafahs skygge.

﴿الرَّكَابُ أَتَزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ﴾

Alif Laam Ra. (Dette er) en Bog, Vi nedsendte til dig, for at du kan bringe menneskeheden ud af mørket og ind i lyset med din Herres billigelse, til den Almægtige og Lovpristes Vej.⁷⁵

⁷⁵ MOQ Surah Ibrahim 14:1